

pomérita od kod in kam, in drage volje ponudi se jej pes, da prevzame njen posel, češ, pot ga pelje proti mestu, v katerem prebiva učeni „dohtar.“ —

A tudi njega dolgi pot utruji; leže pod košato drevo, da si odpočije. Sreča ga maček ter ga pozdravi. Kmalu se tudi ta dva dogovorita o njunem poslu, katerega zdaj maček prevzame, ker je bil namenjen naravnost v óno mesto. Pot do mesta je bil še zdaj tako dolg, da je bil maček primoran prenočiti v nekem skednji. Vleže se k počitku, a preje še spravi tisto svinjsko tožbo v varen kraj. Ali kaj se zgodi? Iztaknile so jo radovedne in požrešne miši, vohale od vseh strani, ter jo naposled jele glodati in trgati, da je bilo veselje. Vse trudapolno in mučno delo nezadovoljnih svinj je bilo v kratkem času uničeno. —

Ker je morala vže omenjena tolsta in zvijačna svinja v ravno istem času pod klavčev nož, a ostale svinje niso bile tako učene, da bi sestavile drugo tožbo, ostala je dóba svinjskega življenja še vedno takó kratka, kakor poprej. Iz sovraštva pa so napovedale svinje malomarnemu psu vojsko, a ta zopet mački, mačka, se vé da, pa mišim, in to sovraštvo traja vže sila dolgo dolgo časa in menda tudi nikoli nehalo ne bode.

Nauk: Opravi vsako delo sam in o pravem času.

J. Medić.

Osveta.

Na zelenej grivi (trati) sredi plódnega polja vidiš kaj lep prizor. Stara koklja je s svojo drobno družinico. S počasnim in hripavim glasom kliče ter opomina skrbna mati predrzne svoje otročičke, swareč je pred pretečo jim nevarnostjo. Bistvo njeno oko vidi vže iz daleč vsako nevarnost, izkušnja je njena najboljša učiteljica.

Zdaj ugleda drobno zrnce v zelenej travi. Kako skrbno kliče ta uboga žival svoje drobne piške na to skromno kosilce! Kako pazno gleda njeno oko na okrog, da bi niti jeden njenih mladičev ne ostal brez deleža! In ako vidi, da je ta ali óni prepozno prišel na njeno vabilo, kako jo tare skrb, dokler tudi temu ne poišče kakega zrnca v darilo!

Kaj nè, otročiči, kako lepo in podučljivo je tako vedenje brezumne živalce? Ako pa vže ta žival le po svojem naravnem nagonu tako zeló skrbi za svoje mladiče, koliko večja mora biti še le skrb vaših dobrih mater, ki imajo od vsega vednega Boga sveto nalogo skrbeti ne samó za vaše telo, kakor brezumna žival, temveč tudi, in to še mnogo bolj, za vašo neumrjočo dušo. Otroci, bodite jim hvaležni za to! —

Poglejmo pa še nekoliko drobne piške, kako se vedejo proti svojej materi! Le poglej ónega liščeka tam, kako nagajiv je ta poniglavček! Tam se je prepiral in ruval s svojimi brateci in sestricami, tû se predrzne nagajati celó materi samej. Kadar izbrska ta kako zrnce, da bi ga povžila sama, hitro priskoči óni nagajivec in jej ga siloma iztrga iz starikavega kljuna, ne da bi privoščil dobrej svojej materi le nekoliko krepila. In še več! Celó na hrbet svoje onemogle matere predrzne se

skočiti in jej z nehvaležnim kljunčkom pukati čestitljivo njeno odejo. In koliko truda in napora treba materi, da ga spravi doli in si zopet odpočije svoje slabe ude!

A vse drugače se véde óni drobni kucec tam doli. Nikoli se ni še drznil svoje matere količkaj nadlegovati, nikar da bi jej katerikrat siloma vzel hrano iz ust, pač pa je večkrat sam poiskal kako drobtinico ter jo prinesel materi v hvaležno darilce. Tudi si ni upal nikoli predaleč od matere in ako ga je ona svarila in opominjevala, bil je kucec prvi pri njej, a ne kakor lišček, ki se ni zmenil nikdar za svarilen klic svoje predobre mamice. In glejte, kaj se zgodi! —

V zračnej visočini kroži, skoraj nevidljiv, ropar kregulj in hlastno zré doli na širono livado, kder raja brezskrbna kurja družina. Poln radosti obeta si dobro in bogato južino. Vže se spušča polagoma doli na zeleno grivo, da ugrabi zaželjeni si plen, a glej! v tem trenutku ugleda ga bistro kokljino oko, in kakor bi trenil, skočijo vse piške na materin klic pod varno zavetje njenih perot — le neposlušni lišček, ki se ni brígal ne poprej ne zdaj za materino svarilo, óstal je predaleč in takó je bil on jedini plen grabljivemu roparju. Milo je čivkal v neusmiljenih krempljih kraguljevih, dokler ga ni vsega požrl nenasitljivi krvolok. — To je bila osveta zaradi nepokorščine.

—k

Ne muči živalij.

Bilo je leta 1854. V nekem mesteci ob morji živel je mož s svojo družino. Njegovo najljubše opravilo, pri katerem mu je tudi sin pridno pomagal, bilo je ptičicam pevkam vid jemati. Italija je posebno óna dežela, kder izgubi brez števila veliko ptičie pevk svoje življenje. A še mnogo grozovítejše je, ako pomislimo, da so ljudje, ki drobnim ptičkom, recimo: slavčkom, kosom, čižkom, pénicam, liščekom i. t. d., z žarečo žico (dratom) oči iztikujejo. To delajo zato, da ptički, ki ne vidijo, tudi vso zimo pojó. Ne vem kdo zasluži večjo kazen, ali óni, ki ubogim ptičicam vid jemlje, ali pa óni, ki take ptičice kupuje?

Neusmiljeni oče in njegov sin sta pri tem grdem rokodelstvu izgubila vse plemenito čútje. Pač bi bilo potrebno, da bi oblastva s káznijo pokorila vsacega, kdor je do živalij neusmiljen, bodi si to kakor koli: naj si jih namreč ali pretepa ali preobklada njih tovóre in vozove ali jim ne daje krme, kadar in kolikor treba, ali jih na poti góni éez némoč ali takó prevaža kam, da jim dela bolečine. Posebno ostro kazen pa zasluži óni, ki ptičicam pevkam jemlje oči.

Zgoraj omenjeni neusmiljeni oče je imel tudi hčerko, Ivano po imenu, ki je pa bila vsa drugačna, kakor njen oče in brat. Vsako mučenje ubogih živalie jej je bilo zoprno. Imela je usmiljeno srce do ljudij in živalij. Nekoč je zaprl njen oče v kletko (tičnico) 50 slavčkov. A plemenita deklica odprla je kletko in dala drobnim ptičicam ljubo prostost.

Ko zvečer oče in sin domóv prideta in najdeta kletko prazno, razjezí se oče, ter Ivano tako nesrečno udari, da jej roko zlómi. Ivana je morala od hiše. Neka gospa se usmili uboge deklice in jo vzame v svoje varstvo. Zdravje neusmiljenega očeta pa je jelo pešati in vest ga je pekla noč in dan.